

- Thế chồng có biết bà ấy vu khống vợ làm gái không?

Chuyện này thì anh không biết, ban nãy gọi cho anh chị Linh chỉ khóc lóc than thở chị mắng Bông một xiu mà Hoài đã tát chị rồi. Anh thú nhận mình đang bức vợ nên mới nghe một phía, vợ anh ở đầu dây bên kia giọng điệu đầy cau có.

- Vợ vẫn còn hiền đấy chồng ạ, chứ ra ngoài đường mà chị ấy phát ngôn ngông cuồng như thế người ta chả vả cho rụng răng rồi.

Công nhận vợ nói chuẩn đét, anh nghe cũng thấy sôi máu với loại đàn bà ngoa mồm dám xúc phạm vợ anh. Biết mình lúc nóng giận có hơi lỗ lòi nên anh cố gắng về sớm sang dì đón vợ. Cơ mà vợ dỗi phớt lờ anh, thản nhiên ngồi chém gió với các chị em dâu. Nghe cái hội đó buồn đưa anh mới biết con Nana công giày của vợ thật, tự dưng anh hồi hận ghê lắm, nhảy vào ôm vợ thủ thủ.

- Anh hiểu nhầm vợ anh sai lắm luôn rồi ý! Lần sau có chuyện gì thì vợ cứ mách anh là được mà, đàn bà con gái đánh nhau ở chỗ đông người nom kém sang lắm.

Chị thật thà bảo chị cũng biết thế, nhưng cứ điên lên là chẳng kiểm soát được. Anh thấy vợ nguôi nguôi rồi bắt đầu sấn tới xà nẹo, hết thơm má rồi lại cù lét khiến vợ nhột phì cả cười. Anh chả hiểu vợ quá đi ấy chứ, dẫu có chuyện gì chỉ cần anh xuống nước dỗ ngọt một chút là lại đầu vào đấy ngay mà, lại cộc đầu mắng yêu anh ý, nom dễ thương muốn xỉu.

- Thôi hai ông bà về phòng đi cho tôi nhờ.

Cô Bích cầu nhàu rồi quay sang chơi đồ hàng với Bông và anh Bách, thi thoảng lại lén nhìn qua chỗ chiếc bàn đá dưới gốc đa, nơi chú Nhất đang ngồi uống trà với con trai. Đã ba lần kể từ chập tối cô bắt gặp anh Niệm liếc qua phía này, hờn giận, đau thương và bất lực dường như đều gói ghém trong ánh mắt sâu thẳm ấy. Cô biết anh ghen tỵ, nhưng cô lại không tài nào nào dứt khỏi trò chơi gia đình với anh Bách và bé Bông, cái trò mà con bé cứ chu choa gọi "ba Bách mẹ Bích" nghe ngọt muốn rụng tim luôn à. Hôm qua lúc cô tiết lộ Bông là máu mủ của mình, anh Niệm chỉ khẽ ừ làm bộ như không quan tâm, nhưng những tiếng đổ vỡ trên phòng ban sáng là gì chứ? Thái độ trầm mặc của anh suốt cả ngày hôm nay chẳng hề đơn giản là do mệt vì thay đổi múi giờ, khí hậu hay sao? Không phải thế đâu. Là vì cô đấy, tất cả là tại cô, tại cô tặng anh tin sốc ngay ngày đầu tiên về nước. Cô vì ghét cảm giác giấu giếm tội lỗi nên đã thú nhận sớm, cứ ngỡ người ta sẽ giận cô dài dài, ai ngờ anh vẫn âm thầm quan tâm tới cô như cái ngày xưa ấy. Cô nhớ rất rõ cái nhíu mày của anh tối qua khi anh Bách rủ rê cô uống rượu.

- Bích tham gia với bọn anh cho vui không? Uống đủ mười ly là thắng rồi, nhìn chị Hoài kia, vừa cạn xong ly thứ nhất.

Ôi chao cái bà chị dâu quý hoá của cô, cô rủ mụ xuống quầy bar chơi là để câu giờ cho ông Hoàng chuẩn bị trang hoàng sinh nhật chứ có phải để mụ quấy tung bưng như thế đâu hả?

Cơ mà thấy chị chơi dễ như không thành ra cô cũng máu chiến gật đầu. Uống cạn năm ly xong vẫn tỉnh như sáo nên cô được mọi người cổ vũ rần rần, còn cô, hơi nghi ngờ liếc về phía quầy pha chế, chợt phát hiện ra người rót rượu cho đợt thách đấu này là anh Niệm chứ không phải chị Hoài Đan. Vẫn màu rượu đỏ, nhưng tuyệt đối không cùng một loại với thứ rượu mạnh vừa rồi đã đánh gục hàng loạt các anh trai trong nhóm. Cô với chị Hoài dễ dàng giành chiến thắng, niềm vui của chị là chiếc điện thoại mới công, phần thưởng của trò chơi, còn niềm vui của cô là sự quan tâm thầm lặng của ai đó. Đêm thứ hai anh Niệm về nước, cô cố ý ngủ lại nhà dì để hai người có cơ hội gần gũi nhau hơn, sáng hôm sau vừa xuống bếp đã nghe dì Kỷ ca thán.

- Anh Niệm dậy bơi xong đi làm rồi Bích ạ. Chủ Nhật ngày mai cũng trở lại với công việc. Chán cha con nhà nó lắm luôn, sau này con đừng đi theo vết xe đổ của dì, nhất định không được cưới thằng nào xem việc kiếm tiền là đam mê.

Bích lại khác, cô đặc biệt thích mẫu đàn ông có sự nghiệp vững vàng. Cô nghe anh Bách tiết lộ trong những năm qua anh Niệm đã rót vốn cho tổng cộng bảy dự án khởi nghiệp ở trong nước, ngoài hai dự án gặp rủi ro ra thì năm dự án còn lại đều phát triển tốt, hiện tại đã trở thành năm công ty con hoạt động trên năm lĩnh vực khác nhau với doanh thu tương đối ổn định, tất cả đều trực thuộc NIEM Group. Vì chú Tám đích thân đến nhờ vả nên mặc cho chị Hoài Đan nài nỉ, anh Niệm nhất định không thuê chị nữa. Anh Bách tiếp tục đồng hành với anh Niệm trên cương vị Tổng Giám đốc Marketing, anh Niệm thì xưa nay vẫn thế, luôn là người sáng lập và kiêm luôn vị trí CEO. Thường thì anh có mặt ở văn phòng hơi muộn, tầm mười giờ bởi trước đó anh còn bơi hoặc đến phòng tập gym, tuy nhiên anh tuyệt đối không bao giờ vừa làm việc vừa đánh tá lả online như anh Hoàng. Một khi đã tập trung vào cái gì đó, anh sẽ dành toàn bộ tâm sức cho nó. Biết anh vẫn đang tìm những dự án khởi nghiệp tiềm năng nên cô đã nhờ anh Bách sắp xếp cho một cuộc gặp gỡ nhỏ vào ngày cuối cùng của tháng tám.

- Em đến đây hôm nay không phải trên cương vị là em Bích của anh, mà là người đi kêu gọi vốn, với mong muốn được anh đầu tư cho dự án chuỗi cửa hàng thời trang giá rẻ cho sinh viên.

Cô trình bày vô cùng tỉ mỉ, trái ngược với anh Hoàng cần nhằn cô lo học đi đừng nghĩ viễn vông thì anh Niệm lại lắng nghe rất chăm chú, chỉ cho cô một vài điểm yếu trong chiến lược kinh doanh. Trong khi cô mất nhiều đêm để viết bản báo cáo kinh phí dự trù thì anh chỉ cần liếc qua đã nhìn ra những điểm thiếu sót. Tuy nhiên, đến cuối cùng, cô vẫn nhận được tài trợ của anh với điều kiện phải mời một người am hiểu về thời trang làm cố vấn.

- Có ngay anh ạ! Chị Hoài đó, nói về thời trang thì bà sành ghê lắm luôn. Được nhỉ anh nhỉ?

- Tùy em.

Anh đáp, có vẻ cũng không quan tâm lắm tới việc cô mời ai. Cô thì tất nhiên muốn nhờ chị dâu rồi, người nhà vẫn hơn chứ. Kết thúc buổi thương thảo thành công mỹ mãn, Bích phấn khởi phi thẳng tới công ty anh Hoàng khoe khoang. Tưởng ông ý phải mừng ra mặt cơ, ai dè cấm không cho cô nói chuyện này với chị Hoài vì anh không thích vợ đẹp làm bên ngoài, có muốn đi làm thì chỉ được làm cho anh thôi. Bích nghe xong tiu nghỉu hẳn, anh Hoàng sẵn có chuyện bực bội nên cầu nhàu với em gái.

- Xí nghiệp của anh vừa bị bên cậu Niệm cướp hợp đồng xuất khẩu bánh gạo chứ. Đùa chứ cậu sống bản dễ sợ!

- Gớm cái hợp đồng nhỏ xíu như cái mắt muối ấy em thấy anh Bách còn giao luôn cho cấp dưới chẳng thèm để ý thì làm gì đến lượt anh Niệm quản.

Bích cố gắng giải oan cho anh Niệm. Cô phân tích thêm người ta cạnh tranh công khai chứ có đánh lén đâu mà anh kêu sạch bản, cơ mà anh Hoàng vẫn uất ức ghê lắm, anh hùng hổ tuyên bố hôm nay nhất định sẽ dạy cho cậu Niệm bài học về đạo đức làm người rồi cầm tập tài liệu rời khỏi văn phòng. Cô đã hình dung ra một trận chiến toi bời khói lửa, thật không ngờ ông ấy lại dừng cảm đến mức đem về nhờ vợ ra mặt hộ. Chị Hoài đang chóng mặt nhưng chồng nhờ nên lại cầm xấp tài liệu cố lết đến trụ sở chính của NIEM. Dì Kỷ vốn tính sang tên cho cậu cái toà nhà hai lầu tầng này, nhưng do cậu búong không chịu về làm cho tập đoàn Nhất Kỷ nên chú Nhất cương quyết không chuyển giao, nghe đâu chú còn hét giá thuê phòng ốc khá chát, cơ mà địa điểm đẹp nên cậu Niệm đã ngồi xuống đàm phán với ba. Kết quả, giá giảm đi phân nửa kèm theo điều kiện năm sau cậu phải dẫn bạn gái về ra mắt.

- Em ơi cho chị hỏi Niệm ngồi ở phòng nào ý nhỉ?

Chị Hoài vô tư hỏi lễ tân. Đây không phải là lần đầu tiên có chân dài tới ve vãn sếp nên cô bé khinh khỉnh hỏi chị là ai, tìm sếp em có việc gì, chị có giấy hẹn không? Biết là công việc của bé nên chị đáp hết sức nhã nhặn.

- Chị là chị Hoài, chị dâu của Niệm. Chị tìm sếp em có việc của chị. Chị không có giấy hẹn.

Sức mạnh của từ "chị dâu" khiến cô nhóc lễ phép hơn hẳn, nhoẻn miệng tươi cười đưa chị lên tầng hai tư, lịch sự mời chị dùng trà và bánh ngọt trong lúc sếp đang họp. Trà với cả bánh chị chả ham lắm, mấy nay người ngợm mệt mỏi rồi có ăn được mấy đâu mà. Ai nói đàn bà làm nội trợ là sướng chứ? Hết cỗ nhà dì Kỷ tới đám cưới nhà dì Thương, đám giỗ nhà thím Thu, đám nào cũng ới Hoài. Chưa kể hể có việc gì cần thức khuya dậy sớm là y như rằng các chị em lấy cớ Hoài ở nhà chơi sướng thành ra đùn đẩy hết cho Hoài. Sướng đâu mà sướng? Muốn như xương luôn rồi đây này, ôi chao nom mấy em thư ký mặc đồ công sở ngồi điều hoà gõ phím lạch cạch mà chị thèm hết cả người. Cả cái tầng này chỉ có đúng ba phòng, một phòng làm việc của cậu, một phòng họp và phòng còn lại cửa kính trong suốt, nơi làm việc của ba thư ký nữ và một trợ lý nam. Chị tranh thủ thời gian rảnh mở điện thoại ra học tiếng Anh, xong rồi lim dim lúc nào không hay. Chị mơ thấy một cơn gió thổi chị từ thành phố về vùng biển xanh rì yêu dấu, nơi có bãi cát trắng phau mịn màng và những cánh hải âu dập dềnh trên nền trời cao thăm thẳm.

- Ông đừng chối nữa, ông có giỏi thì ông biến theo con Oanh luôn đi! Mang cả thùng tôm sang cho nó luôn đi này.

Mẹ Quỳnh giỏi ghen bóng ghen gió lắm, có mỗi chuyện ba Hùng cho cô Oanh mấy con cá khô thôi mà mẹ đã có thể xuyên tạc thành chuyện tình lâm li bi đát ghê lắm rồi. Và như một lẽ thường tình, ba ở nhà đỡ mẹ, chỉ có chị và Niệm ra biển. Tính Niệm ham chơi nên thằng bé hay theo chị mỗi lần về quê, chẳng rõ do nó giỏi hay do cá mè trai đẹp nữa, rất nhanh đã

kéo đẩy hai thúng. Khi thuyền gần tới bờ, chị thường thôi không chèo nữa mà để nó tự trôi, còn mình thì nhàn nhã nằm một góc ngắm nhìn những rừng dừa xanh ngút ngàn đang nổi đuôi nhau chạy về phía chân trời xa xa. Đâu đó có ngọn gió lạ luồn qua trêu ghẹo những tán lá xào xạc, đâu đó có đũa đáng ghét đưa tay qua giật tóc chị.

- Ngọc trai này. Lấy không?

Chị sững sốt ngó nghiêng rồi xòe tay ra xin xỏ, Niệm đặt viên ngọc vào chính giữa lòng bàn tay chị, là một viên ngọc thô nhỏ xíu vừa lấy ra từ con sò, nom thích mắt dã man.

- Trước hôm mình về quê anh Hoàng tặng chị một viên ngọc trai to gấp năm viên này. Anh tỏ tình với chị, lần thứ ba rồi.

- Thì sao?

Niệm thờ ơ hỏi, đoạn thẳng bé cũng ngả người ra khoang thuyền nằm ngắm cảnh, nhưng ngược đầu với chị.

- Chả sao cả. Kể thế thôi, cho ai đó biết đây không ế.

- Ghê! Rồi sao? Sao không nhận lời?

Ơ sao nó biết chị không nhận lời nhỉ? Anh Hoàng thực sự là một người đàn ông vô cùng tốt, có thể chị sẽ hối hận vì từ chối anh ý, cơ mà chả hiểu sao chị vẫn luyến tiếc cuộc sống tự do tự tại hơn.

- Chị có ngu quá không? Chị sợ sau này không có ai chân thành với chị như anh Hoàng nữa.

- Có. Yên tâm.

- Xạo, đấy chê người ta ế suốt mà?

Chị giở giọng tủi thân, có thằng quỷ luôn một chiếc vòng xâu từ vỏ sò qua chân chị, đoạn đều cẳng xĩa xối.

- Thì biết đâu được đấy, đời nhiều khi cũng lắm thằng ngu.

Ghét dã man, chị điên tiết cầm đôi dép tổ ong lao tới tính tổng vào mồm Niệm, thằng nhỏ tức tối gạt chị ra rồi chồm dậy tìm chỗ trốn. Trốn ở đâu được chứ? Làm như thuyền rộng lắm không bằng? Niệm bị chị đuổi chạy bán sống bán chết, chạy từ đầu thuyền tới cuối thuyền rồi thế nào bước xù ra khỏi thuyền...rơi một cái...tôm...lao thẳng xuống biển. Chị ở trên cười lăn lê bò toài, cười đến mức mà đau cả ruột, lộn cả gan, cười như chưa từng được cười. Cơ mà, niềm hạnh phúc của chị chẳng kéo dài được bao lâu...bởi vì...chị...chị không thấy Niệm đâu cả.

- Niệm! Niệm ơi! Nghe chị gọi không?

Hình như là không. Đáp lại chị chỉ là tiếng chim hải âu ríu rít và tiếng sóng biển rì rào. Bình thường bị ngã vồ đau như vậy kiểu gì Niệm cũng ngoi lên tính sổ với chị, nay trời yên biển lặng như này chỉ sợ Niệm gặp chuyện rồi. Niệm mà có mệnh hệ gì thì dì Kỳ giết chị mất. Chị hoảng hồn nhảy xuống tìm Niệm, may mà còn tìm thấy, chỉ là, được chị kéo lên thuyền rồi mà nó vẫn bất tỉnh nhân sự.

- Niệm ơi, mở mắt ra đi Niệm, chị xin mà!

Âu cũng tại chị đùa quá trớn, Niệm còn trẻ măng, đẹp trai, lại con nhà giàu mà ngỏm sớm thế này thì uống quá. Không được, chị phải cứu Niệm để chuộc lại lỗi lầm do mình gây ra. Nhưng chị biết cứu Niệm bằng cách nào đây? Giờ chèo thuyền vào bờ tìm người giúp đỡ được không nhỉ? Liệu Niệm có trụ được tới lúc đó không? Hay là nên sơ cứu trước? Đầu chị rối như một mối tơ vò, rồi cũng chẳng dám đoán đo lâu mất thời gian, chị mếu máo sụt sịt.

- Ông xã tương lai của em ơi cho em xin lỗi anh nhé. Ngàn lần xin lỗi anh. Em không muốn đánh mất nụ hôn đầu đời đâu cơ mà tình thế nguy cấp lắm rồi ý!

Dứt lời, chị quyết định thực hiện hô hấp nhân tạo cho thằng bé. Là lần đầu tiên chạm môi vào môi một đứa con trai nên chị hơi nóng mặt, tuy nhiên việc cứu người vẫn là quan trọng nhất nên chị đã rất cố gắng. Thế rồi, cuối cùng Niệm cũng tỉnh, như để đáp lại sự nỗ lực của chị. Chị mừng rỡ gạt nước mắt rồi với khăn bông tỉ mỉ lau mặt cho Niệm. Bị ngã ung đầu hay sao mà thằng nhỏ lồm lỏi ít nói hử, hai tai đỏ ửng ghê lắm luôn. Từ lúc đó nó cứ ngơ ngơ như thằng trên mây vậy, đến tối mịt ba Hùng sai chị nộm ít sứa hoa chuối cho ba mẹ nhắm rượu nó mới mò xuống bếp gõ gõ vai chị.

- Ê, chiếc vòng đây xỏ cho dấy đầu rồi?

Còn ở đâu được nữa? Chắc bị rút dưới đáy biển đó. Ai kêu nó bị ngã làm chi để chị mắc công nhảy xuống vớt? Chiếc vòng rõ đẹp chứ, kể cũng hơi tiếc. Niệm nghe chị cầu nhàu thì ngổithờ ra, mặt xị như cái bị.

- Ăn sứa không? Chị nộm sắp xong rồi nè!

- Đây xuống gắp đây không phải để ăn.

- Thế xuống để làm cái giê?

- Thì...đây có một chuyện muốn thú nhận với đây.

- Ừ, nói đi.

- Nhưng mà đây không được giện.

- Ừ, cứ yên tâm nói đi, đây không giện đâu.

Chị cứ hứa thế để dụ nó đã, có gì thì tính sau. Thằng nhỏ vò đầu bứt tai một hồi, lúc chị rắc lạc lên đĩa nộm xong nó mới ngáp ngừng bảo.

- Thực ra...hôm nay...đây...đây cũng bị...mất...mất nụ hôn đầu đời.

Mặt chị từ ngơ ngác chuyển sang ngạc nhiên, từ ngạc nhiên chuyển sang dăm chiêu, rồi từ dăm chiêu chuyển thành tức giận. Cả một rổ đầy vỏ lạc chị táng thẳng vào mặt nó, cái thằng khốn nạn dám lừa chị, nó có mà bị trượt chân khối ra ấy, không khéo mọi chuyện nằm trong tính toán của nó hết rồi. Không khéo lúc chị đau buồn nó đang cười thầm trong bụng đấy. Yêu nghiệt!

- Sao bảo không giện cơ mà?

- Đầu có giện đâu? Chỉ đánh thôi mà!

Chị túm tóc thẳng nhỏ nện cho một trận toi bởi khói lửa, cũng tại chị ngu nữa nên mới dễ dàng tin nó như vậy. Chẳng hiểu sao bữa nay lại mơ thấy chuyện năm xưa, nhưng có lẽ đây là giấc ngủ ngon và sâu nhất của chị trong thời gian qua. Lúc tỉnh giấc thì trời đã tối mịt, cậu trợ lý và ba cô thư ký về hết rồi, cô nào tâm lý ghê, còn đắp cho chị cái chăn mỏng. Cửa phòng của Niệm hơi hé, chị cầm tập tài liệu đi tới, ngật nổi, lúc thấy cậu đang miệt mài làm việc chị lại không đủ tự tin để bước tiếp. Ai cũng phải nỗ lực để đạt được một vị trí nhất định trong sự nghiệp, cậu cũng không ngoại lệ, cũng rất vất vả, chị lấy tư cách gì để xin cậu nhường hợp đồng? Nghĩ vậy nên chị lặng lẽ đi về, ngày đẹp trời hay sao mà chị được ông xã ra ngõ đón? Anh cảm ơn vợ rồi rít đồng thời thông báo bên cậu đã huỷ hợp đồng. Sao có thể? Tập tài liệu đó chị chưa từng đưa cho Niệm mà? Không lẽ trong lúc chị ngủ cậu lấy đọc qua rồi? Chị băn khoăn hỏi.

- Vậy cậu có phải đền bù không anh?

- Chắc có. Nhưng vợ lo làm gì, kệ cậu, chả liên quan!

Anh sung sướng rúc đầu vào cổ vợ hít hà, con Hằng đi qua trông cô chú tình cảm màu mè tự dưng ngứa hết cả mắt. Rồi nó còn thấy xe cậu Niệm cũng vừa hay về đến nơi, nhưng xong nó lại nghe tiếng kít rõ chói tai, rồi chẳng hiểu sao cậu đột ngột đổi hướng, vòng xe lao thẳng ra phố. Phải chăng là do cậu nhìn thấy Hằng? Do cậu không đủ can đảm để đối diện với sự thật rằng, tình cảm cậu dành cho Hằng đang lớn dần theo từng ngày?